

[Jørgen Jørgensen.]

skal kunne magte det; og det gør man for at inddrage — det ærede medlem hr. Hans Hansen sagde hjemtage — de samfundsskabte værdier. Det tror jeg for mit vedkommende, man kunne have gjort, hvis det kun var det, man ville, på en langt lettere måde. Men kunne have fundet en bedre løsning på det.

Nu må man billigvis indrømme, at når det er spekulanter, man har med at gøre, så får de ikke lov til at beholde det hele, så længe man har en indkomstprogression, der tillader udskrivning af 101 pct. i skat af de største indkomster; de kommer da af med noget af det i personlig skat. Men lad det nu være. Jeg forstår også, at der ligger andre motiver bagved, men som det blev nævnt af det ærede medlem hr. Bækgaard, er det ikke principperne, der i den forstand skiller. Vi er også fra mit partis side indstillet på, at den væsentlige del af det, man kalder de samfundsskabte værdier, skal inddrages til fordel for de offentlige kasser; men når jeg bevidst bruger udtrykket „den væsentlige del“, er det, fordi man let, hvis man siger, at man vil inddrage det hele, kommer til at inddrage det hele og nogle få procent mere. Her ser jeg således på det, at det var alligevel bedre — al spekulation er jo ikke af det onde —, at der blev blot en lille margin tilbage. Iøvrigt udgør selve grundenes værdi i dag desværre med de nuværende byggepriser et meget ringe beløb i forhold til det, det iøvrigt koster at etablere en bolig.

Jeg skal ikke gå i detaljer med lovforslaget. Det er ganske umuligt i betragtning af de få timer, vi har haft det i. Vi har jo også haft et par andre småting at rode med. Jeg siger ikke dette som en kritik af den højtærede minister, det er jo ikke den højtærede minister, der bestemmer, hvornår rigsdagen skal slutte.

Jeg kan give det ærede medlem hr. Hans Hansen ret i hele den redegørelse, han fremsatte om selve mekanikken i det, også med hensyn til den rimelighed, der ligger i hele systemet. De mange dispensationsbestemmelser har man vel indført for ikke at komme til at leve efter princippet: hellere ramme ved siden af end slet ikke ramme. Det er i det store og hele rimelige hensyn, der er fastlagt i disse dispensationsbeføjelser, utvivlsomt i de bedste hensigter, men utvivlsomt også medførende, som jeg nævnte det til at begynde med, meget store administrative besværligheder. Jeg håber altså, når loven bliver vedtaget, og det går jeg ud fra, den bliver her i det høje ting på et eller andet tidspunkt, ligesom den er blevet det i det

andet høje ting, at det så vil være muligt at administrere efter den, og at man ikke vil komme til at begå uretfærdigheder overfor sådanne enkeltpersoner, som man slet ikke har tænkt på. Det skete, da man gennemførte engangsskatteloven. For at opnå noget i og for sig fornuftigt gennemførte man en lovgivning, som, da den skulle praktiseres, viste sig at ramme ved siden af i mange tilfælde. Jeg håber, man her vil være heldigere, og jeg skal iøvrigt ikke indlade mig i nogen debat om tingene, kun sige, at jeg må henholde mig til de bemærkninger, mine partifæller i det andet høje ting har fremsat, og de betænkeligheder, de har fremført. For dem bøjer jeg mig også og kan altså ikke på det foreliggende grundlag medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Gudiksen: Jeg vil begynde med at sige, at jeg på mit partis vegne kan anbefale det foreliggende lovforslag, men rent personligt mener jeg, at der klæber visse fejl og vanskeligheder ved lovforslaget, som jeg vil gøre opmærksom på.

Vi er alle enige om, at de samfundsskabte værdier skal gå ind i samfundets kasse. Det har de andre ærede ordførere allerede sagt, det kan jeg også sige, det er der vist ingen uenighed om. Det var meningen med den gamle lov fra 1933, og det var det vigtigste ved den gamle lov, at den slog det fast. Dengang fik vi imidlertid kun halvdelen af de 4 pct., men nu er det foreslået sat op til de fulde 4 pct. Jeg synes dog, at spørgsmålet om, at de samfundsskabte værdier skal gå i samfundets kasse, i nogen måde har fortonet sig i det nye forslag. Det er til gunst for visse biting, som jeg ikke vil sige er ubetydelige, men som alligevel ikke burde have det omfang, de har taget i den nye lov. Jeg skal nævne de tre ting, jeg særlig sigter til. Bestemmelserne i §§ 8—11 binder i høj grad sælgers og købers handlefrihed og bidrager derved til, at hovedspørgsmålet bliver et lille spørgsmål, idet køberen ikke engang med sin underskrift, ikke engang ved en lovlig mundtlig handel kan afslutte overenskomst om køb af jord. Det skal altsammen senere opgøres af oppebørselsmyndighederne, og efter det skal der betales grundskyld. Det synes jeg er at gå for vidt.

Jeg synes også, at lovforslaget i for høj grad går ind for køberen. Det skulle dog ikke være en barnepegehistorie, dette her, ud fra den forudsætning, at folk ikke kan passe sig selv. De fleste ved, at der er og bliver en stadig stigende grundstigningskyld; enhver køber må vide, at efter et eller